

Milan Vincetič

Pazduhe Karje Brass

“**Kaj bi brez vaše** speče radosti, gospa,” je pritavalo izza masivne mize, še preden so se, kot bi bila vatirana, polslišno priprla vrata.

Pravzaprav iz mračine pisarne z vsem udobjem: izza vrtljivega kraljevskega naslonjača, cenenege stojala za diskete in kupa spetih dokumentov, izza tipkovnice, po kateri je nekam nervozno brenkalo, telefona z vrtljivo številčnico ter izza dveh mobilnikov, ki ju ni, čeprav sta nekajkrat zavi-brirala, niti pogledal.

“Niste si namreč pobrili pazduh, gospa,” je pridal, ko si je snel očala.

Kot da bi imel veke zlepljene: razmaknile so se zgolj za debelino papirja, pa tudi trepalnice, za katere ni bila povsem prepričana, da niso umetne, so se objemale kot zadruga. Potipal je po srebrni cigaretnici z vgraviranim pavom, jo z nevidnim gibom odprl ter pomolil proti njej. Odklonila je.

“Ne zamerite, gospa, a zadnje, kar sem videl, je bilo le za debelino reže pri spuščениh roletah. Zato se, tako vsaj slutim, tudi moje veke odpirajo za toliko. Sicer pa,” je nenadoma vstal, “vesel sem, da ste se prijaviли. Tisto o vaših pazduhah pa seveda ni bila zlonamerna opazka ...”

“Oprostite, gospod, kar zmanjkalo mi je časa, pa tudi odlašala sem preveč. Vmes je bila ostudna zima, dolgi rokavi, poleg tega moja koža ni več svilna ...” se je komajda lovila.

“Svilna,” se je namrgodil in odrinil reklamna pisala.

Nelagodno je prekrizala noge: bila je iztesana, ta Katarina Brass, ki se je raje odzivala na Karja, v modrikastem kostimu; po nogavicah se je prehiteval gadast vzorec, lase si je bila spela v figo, ki je spominjala na neki južni sadež, usta pa poudarila z rahlim karminom. Dihala je komaj slišno, prsi se niso niti dvigovale, tanka verižica brez obeska se je izgubljala v jamicah, tu in tam so le odsotno pozvončkljale zapestnice, ki jih je nosila namesto ure. Ravнала se je namreč po svojem notranjem času, po kazalcih, ki so se ji dohitevali nekje v podzavesti in tekmovali z njeno budilko, ki ji nikoli ni pustila do sape. Prebujala se je, kot tudi

danes, kako uro prej in na pol dremaje odštevala minute, medtem ko so jo na robu budnosti mrežile zgodbe, ki niso imele pridiha niti sanj niti resničnosti. Odkar si je namreč v jutranjiku občrtala oglas, da agencija Major & Art išče sposobne ljudi, ki imajo poudarjen občutek za estetiko ter veselje do retuširanja, kolažiranja in aranžiranja, je morala do jutra najmanj dvakrat pod prho. Oglas ji je bil namreč pisan na kožo, odkar so jo zavrnilo na sprejemnih na likovno akademijo, akademijo za uporabno umetnost in dizajn pa je zapustila po treh semestrih, saj je bila prepričana, da le ponavljajo in ponarejajo vzorce, ki se jih je že v otroštvu priučila v materini šiviljski in krojaški delavnici.

“Vsaj preletite, kaj pričakujemo od vas, Karja,” je pomaknil prednjo mapo z nevsiljivim monogramom agencije.

Zalizal se je kot polž. Tu in tam ga je, čeprav je bila slišala, da je že pred leti dokončno izgubil vid, ošvrknila izpod obrvi: moški v najboljših letih, trebušček, ki mu je še precej manjkalo, da bi odvrčal, rep kravate, ki je bedel nad zadrgo, na britev polikan rob hlač in manšete z nevsiljivima rubinoma. Tretji, za las večji od bucikine glavice, mu je žmerikal v levi ušesni mečici. Ustnice, niti mesnate niti preozke, so se črtkale iznad skrbno urejene brade, ki jo je vedno spominjala na nekega opernega pevca.

“Tudi moje prstne blazinice so slepe,” je dejal, ko je zaprla mapo.

Še vedno je bil mumija: moški, ki je potisnil v spomin vse obrobe sveta, ki so bile zgolj delo svetlobe. Ne pa rok.

“Ničesar se ne sme podvajati, gospa,” je hladno pobrenkal po tipkovnici, “slavnostnih plesov, banketov, osebnih ali strankarskih praznovanj, prazničnih cerkvenih obredov, drugih svečanosti ...”

“In pogrebov, gospod Jetrich,” je dopolnila.

“In prekopov, gospa Karja,” je šival s prsti, “vsaka stvar mora namreč stati, pa ne le zaradi naših strank, temveč predvsem zaradi konkurenčnih agencij, bolj na svojem mestu, kot so črke na papirju v tej naši bibliji,” je položil roko na mapo. “In če me občutek ne vara, gospa Karja – pa tudi radost, ki sem jo zaznal, ko ste prvič vstopili v ta prostor, me še ni minila –, ste prava oseba za to. In še nekaj,” je dvignil kazalec, “sami vidite, da mi Bog ni bil prizanesljiv, zato bi želel, da mi vsaj vi odščipnete nekaj milosti, s katero vas je brez dvoma razvajal ...”

“Brez dvoma razvajal,” se je obrnila med vrati, medtem ko je nekam brezvoljno zamahnil z roko, češ da mu je za danes vsega dovolj, pa tudi oblaki se vse bolj kisajo.

Zmeraj sveže opran kangoo jima je kar prizanašal.

“Kot osliček je, Karja,” je blebetal voznik Gyula, Madžar, ki ga je prineslo sem po padcu železne zavese, “ko se zaroti, ga ne premakne še

tako lepa beseda. Sicer pa imam avtomobile v malem prstu,” je neslišno prestavljal, “tam čez sem se dokopal do wartburga, ki sem mu zamenjal, kar se je le dalo ... Samo školjka je ostala, vse preostalo sem si kot fižol kar sam izrezal iz dlani ... Ah, kaj bi vam pravil, novi ste še, se boste že navadili ... Tudi gazda Jetric me več ne posluša tako, sprva me je kar požiral. Veste, vam so naše socialistične zgodbe podobne indijanaricam, tu pri vas se vse kar prehiteva, tam čez, lani sem se za nekaj dni ustavil doma, pa niso naredili niti pol koraka. Niti naprej niti nazaj, kolegica Karja,” je navijal, medtem ko je izsiljeval nasproti vozeče avtomobile.

“Kar kolegica mi recite, Gyula ...”

“Sprva sem mu bil le taksist. Pogodbeno,” se je zavrtel v ramenih, “zmeraj sem mu bil na voljo, stanoval sem namreč v bližini, tudi če sem bil na babi,” je zategnil, “nisem opravil do konca, ko me je poklical. Čez čas me je kar prevzel in dokupil kar lepo število vozil, pa je šlo podjetje k vragu. Ne k vragu, kolegica Karja, splačalo se ni. Piškavi drobižek,” je naredil ščepec, “pa sem mu, ne bodi len, nekega dne kar stresel iz rokava: 'Ali se ne bi, gazda Jetric, ukvarjali z nečim lepim. Ne lepšim, lepim,' sem dvakrat ponovil. 'Zajebavaš me, Gyula,' je odmahnil z roko. 'Ne, ne, z nečim, kar lepo naredi najlepše,' sem ga potrepil po rami. Niti dva tedna nista minila, pa je zacvetelo ... Samo nos in posluš moraš imeti, kolegica Karja, drugače ... K vragu,” je besno pohupal kolesarju, ki se je brezglavo pognal na zebro.

Snel je sončna očala in jih položil na srednji predalnik. Ter stišal radio. Poslušal je neko madžarsko postajo in se vsake toliko do ušes zarežal. Vici, dobri vici, kolegica Karja, je godrnjal, takšni, ki niso za ženska ušesa.

“Tudi on jih ima rad, kolegica,” jo je prestrelil izpod širokih obrvi, “še sreča, da si mu sveta ni treba izmišljevati. Ali namišljevati. Veste, midva sva takole,” je dvignil kazalec in zavijal proti cvetličarni, kjer bosta naložila cvetlične aranžmaje, “ni je skrivnosti, ki mi je ne bi zaupal. Celo svojo ženo, ki pa se z vami ne more primerjati, mi je izročil v varstvo. Gyula, ti si mož beseda, slepota sicer ni grehota, ni pa za med ljudi, pelji jo na kavo, lahko stopita tudi na bazen, pa tudi po hrbtu jo lahko zmasiraš ali natreš s kremo, pomagaj ji izbrati obleko, zaupam ti,” je žebiral, “vem, da se je ne boš niti dotaknil, ker se tudi jaz ne dotikam nobenega in nobene ...”

Bolj nakladaš kot oni na radiu, prav gotovo si si vsaj teden dni beležil, kaj mi boš napletal. A ne bom se ulovila na tvoje limanice, Gyula, je umaknila pogled, vem, kaj ti blodi po glavi, obesil si se na moja kolena in joške, a si jih nisem pridvignila zate, pa si lahko stokrat bič božji.

“Ste hoteli kaj reči, Karja?”

“Ne, ne,” je izdabila, “samo spomniti se skušam, kam morava še zaviti ...”

Prestavil je v nižjo in preokorno spuščal sklopko. Kar je večkrat počenjal pred semaforji. Ob tem si je vsakokrat nategnil hlačnico in se za las neobzirno razkoračil.

“*Driver* Gyula ima vse v malem prstu, kolegica,” se je plosnil po stegnu, “najprej v cvetličarno, zatem v drogerijo po bižuterijo, zatem po replike secesijskih pepelnikov, nazadnje pa v slaščičarno ... Potni nalog,” se je potrkal po čelu, “je tu noter, vsepovsod me poznajo kot lasten žep, samo potrkam, pa njihovi skladiščniki že tovorijo v kangoojčka kartonske škatle, ki so ličnejše kot bombonjere. Pa saj tudi so, kajne, Karja, brez mene, ker sva si več kot brata, vas ne bi že prvi teden povišal v ta glavno, naše stranke, in z vsakim dnem jih je več, da bomo morali razširiti tudi strojni park, namreč zahtevajo izbran okus, šarm lepote, kot večkrat poudari, pa naj gre za operne plese ali kremiranje ...”

Še preden je odvihral v cvetličarno, se je na vhodu prikazal čokatec s šiviljskim metrom okoli vratu. Izmenjala sta le nekaj besed, Gyula je samo molče pomignil proti kangooju, rogatec pa je skomignil, medtem ko si je, najbrž zaradi prepaha, saj je pustil odprta tudi zadnja vrata, popravljala lase, ki so ji vztrajno begali čez čelo.

Ko je obrnil ključ, je v motorju komajda zašelestelo. Sijal je od zadovoljstva: kangoo je žarel, na ročici za brisalce je migljalo sveže dišavno drevesce, vsakič, ko sta postala, pa je razpršil čistilo po ogledalih in jih zdrgnil z jelenjo kožo. S takšno si gazda Jetrich pobriše očala, je vselej pridal, četudi vidi ožje, kot je reža v spuščeni roleti, je v mislih ponovila za njim, medtem ko je kot po jajcih speljal čez pločnik pred slaščičarno, prestavil v tretjo in spotoma preveril, ali je v prtljažnem delu še zmeraj vse kot iz škatlice.

“Spet ista jebena mačka,” so zacvilile gume, najvišje nadstropje poročne torte, ki je še pred minuto trdno sedela na Karjinih kolenih, pa se je kot pljunek prilepilo na vetrobransko steklo.

Iz klime je velo po izbranem osvežilcu.

“Na kaj vas spominja, Karja?” je posmrkal.

“Na neko spečo radost, gospod Leno,” je mlačno odvrnila.

Bila je na trnih: nezgoda s torto mu je brez dvoma prišla na ušesa. Gyula prav gotovo ni mogel držati jezika. Najbrž mu je natvezil, da je prava neroda, da je torto, ki je stala malo premoženje, držala kot macolo. Seveda je izpustil svojo jebeno mačko, ki da mu vsakič prekriža pot.

“Upam, da ste se že vpeljali, Karja. Takoj ko ste pritisnili na kljuko, sem vedel, da te priložnosti ne smem izpustiti iz rok. Notranji čut, Karja,” se je potrkal po prsih, “odkar mi je Bog ali zgolj biologija vzela vid, razpoznavam ljudi po hoji, po tem, kako sedite,” je razširil roke, “in držite roke na kolenih. Saj ni treba, da bi vam bilo nerodno, med nama, to čutim, se dela, kot bi dejal ...”

“Spet neka speča radost,” je ponovila.

“Ne kradite mi vendar besed z jezika, Karja. Saj pravim, še malo, pa boste ukrotili tudi Gyula. Pošten fant je, le z jezikom preveč opleta. A ne laže, le resnice privija, kot se mu zljubi. Živi sam, nobena se ga ne prime, čeprav naklada, da ima vsaj dve na vsakem prstu. Drugače pa pozna vsako luknjo v mestu. In seveda v širšem okolišju. Vzhodnjaki imajo nos kot voluharji, pretaknejo vsak brlog. Najbrž ni silil v vas, kajne?” je pobobnal po mizi.

Vračalo se ji je: Gyula se je resda nekajkrat nedostojno obesil na njene prsi ter jo, ko je položil roko na prestavno ročico, nekajkrat hote oplazil po kolenu. Tudi ko sta si prvič segla v roke, jo je z mezincem poččegetal po dlani.

“Saj je kar dostojen, gospod Leno,” je prikimala.

“Dostojen, dostojen, tudi moja žena nima zanj žal besede. Najbrž vam je natrobil, kako je pravzaprav on njen skrbnik, *bodyguard*, ujeli so ga že, da se je celo izdajal za njenega moža. A kaj bi, vsaka muha kdaj sede na prevelik drek,” je vzdihnil.

Spreletelo jo je: od gospoda Jetricha ni pričakovala takšne grobosti. Od prvega trenutka se ji je zdelo, da njegov občutek za lepo ni izsesan iz palca, da mu je kratko malo v krvi, odkar je, posebej v predzadnjem času, ko so njegove oči še premogle nekaj meglenih kontrastov in jasnejših odtentkov, zavzeto obiskoval muzeje in razstave.

“Posrkal sem vsako drobtino tega sveta, da me ne bi zdaj vsak slepec vlekel za nos. Ponavljam: vsak slepec. Kajti jaz nisem slep, le vidim ne. Moje oči so zdrave, le ne odzivajo se. Kaj vam je na sliki za mano najprej padlo v oči, Karja?”

Nad njim je visela povečana fotografija, posneta s širokokotnim objektivom: plani pejsaž z obrisom mesta, pravokotniki njiv in travnikov, lehe rumenega in rjavega, modra vijuga, najbrž reka, ki je silila skozi temno zelenilo, tanka črna črta, verjetno magistralka, ki je delila sliko na pol, rdečkasti šilasti trikotnik, po vsej verjetnosti zvonik, nekaj neubrano posejanih rdečih pik, skoraj zagotovo strehe, in sivkasto nejasna ter razmazana packa, ki je vdrla skozi desno stranico srebrnkastega okvirja.

“Neka speča radost veje iz nje, gospod Leno,” je suho črhnila.

“Radost, radost,” se je vznejevoljil, “kakšna radost neki,” je povzdignil glas.

“Ker je posneto, vsaj zdi se mi, z razglednega stolpa ali iz letala,” je dodala.

Nejevoljno se je posprehodil po tipkovnici in zmajal z glavo. Nabral je ustnice in jih že isti hip povsesil, zdelo se ji je, kot da bo zdaj, zdaj vstal in jo kar dodobra zlasal, ker da se ves čas pobalinsko norčuje iz njega. Kar mu morda tudi godi, jo je obšlo, saj zaposleni, kolikor jih je spoznala, zaradi njegove slepote pred njim le klečeplazijo ali pa šepetaje negodujejo za njegovim hrbtom.

“Na sliki je zadnje, kar sem videl. S padala. Prosil sem pilota, da se vzpne kar najvišje, da bom čim dlje padal. Pa tudi dvoje padal so mi pripeli. Hvala Bogu, bilo je brezvetrje, ena sama tišina, ena sama milost, kot ponorel sem škljocal na svojo leico, pogledjte, na omari jo imam, v predalu pa sveženj fotografij, in ta je bila zadnja ...”

Na čelu so se mu zasvetlikali graški znoja. Spustil je glavo v dlani in otrpnil. Žila na vratu je komajda utripala, šel si je s prsti skozi lase, ko pa je snel očala, mu je čez levo lice prhnila senca.

“Tisti nerazločen madež na desni pa mi vsi zatajijo, Karja,” je zasopel. “Ne, ne, ni bila smet na objektivu niti ...”

“Morda krilo kake mimobežne ptice, Leno?”

“Ne, angela, Karja,” je stegnil dlan, čakajoč, da bo svojo položila nanjo.

Pred podvozom jo je dohitela nevihta: sprva nedolžna, zatem hudourniška. Na cestišču se je nabralo pravo malo morje, dežnico je pljusvalo, naj so bili vozniki še tako obzirni, vse do višine ramen. Privila se je k steni in čakala. Drugega ji tudi ni preostalo. Dežnik je bila, kljub vremenski napovedi, ki je opozarjala na lokalne nalive, pustila doma, ves dan sta se z Gyulom vozikala za makrameji in origami, ki jih je izbrskala v katalogu, niti na pijačo nista stopila, Gyula je namreč kahal mulo, kot bi ga povozil valjar. Ni in ni mu šlo v račun, da so zahtevki strank vse bolj nemogoči, da si izmišljujejo celo originalne nepalske lampione in sijalke, ki morajo žareti kot brivska pena, najraje bi vse pognal k vragu, kajti tudi gazda Jetrich ni več dobri stari Leno, temveč lisjak, ki ga je naskočil trop vaških psov. Zmeraj mlati prazno slamo o neki speči radosti, je godrnjal, o radosti, ki jo je najbrž izbrskal iz svoje bolne domišljije, zaradi katere mu uzde vse bolj uhajajo iz rok.

Dober seženj pred požiralnikom je zahupalo. Še preden se je ovedela, se je znašla na sovoznikovem sedežu.

“Še sreča, da sem vas opazila. Vse se rosi in megli, pa naj vklopim ali izklopim ventilator. Upam, da niste staknili vročine, Karja,” ji je ponudila papirnate robčke, “vklopila bom gretje, da se vam posušijo lasje ...”

“Sam bog vas je prinesel, gospa Jetrich,” se je hvaležno nasmehnila, “v tem podvozu, tako je naraslo, saj ste najbrž slišali, se je predlani skoraj utopil neki prvošolček ...”

“Vi se najbrž ne bi, kajne Karja?” ji je položila roko na kolena.

Iz predvajalnika se je tajil mehki soul.

“Ne boste verjeli, ne more se ga naposlušati. Naj ugasnem?”

Odkimala je. Ter nastavila obraz vročemu zraku, ki je pihal iz šobe. Lepa je, jo je ošinila voznica, tako lepa, da se je moj mož nikoli ne bi naveličal dotikati. Pa vseeno doslej o njej ni črhnil niti besede.

“Najbolje bo, da stopiva v bližnjo kavarno. Vem za krasen kotichek, Karja, skrit očem, a hkrati ne morete mimo. Samo da se izcedi nebo,” je pokimala skozi steklo, ki se je spet preveč zarosilo, “vroč tetley ali celo kak likerček, saj si ga tudi vi privoščite, kajne, nama bo povrnil tako moči kot tudi veselje do življenja, kajne?”

Pred semaforji se je spet ulilo. Da sta speljali komaj pri četrti zeleni. Vozniki, ki so se nabrali v že kar spodobni koloni, so besno hupali, medtem ko si je voznica prižgala cigareto in privila ventilator na največjo moč.

“Nič kaj speča radost, Doris,” ji je pomežiknila Karja in končno izbezala glavnik iz svoje torbice, ki jo je po nemarnem že tretjič pohodila, zato jo je tudi v kavarnici, v kateri je bilo pasje zadušno, malomarno spustila na tla.

“Kar povozilo ga je, Karja,” si je dolila, “čez noč, draga Karja,” je povrtela žličko, “vse se nama je obrnilo na glavo. Že od študijskih let sva bila par, Leno, visok, igral je, ne boste verjeli, celo ragbi, no, ja, očala za branje je potreboval, pri enem od pregledov pa so kar dvignili roke. Bila sem noseča,” je bruhalo iz nje, “potrebovala sva drug drugega, nisem ga mogla kar tako pustiti,” jo je prijela za zapestje, “saj veste, ko se oglasi tisti ženski čut ...”

“Ki ga moški zavohajo v nas kot spečo radost, Doris,” je dvignila obrvi.

Moški pri točilni mizi se je obesil nanju: plešast, zajetno sodčkast, drugače pa, vsaj po očeh, ki so kipele od samote, kot popražena karamela.

“Kot popražena karamela, Doris,” ji je ušlo.

“Od kod ti to, Karja?” je prešla na ti.

Pomignila je proti moškemu, ki je prav tako ujel njen pogled. Imelo ga je, da bi pristopil, vendar ni zbral dovolj poguma.

“Moški v mojem življenju, če sva že pri tem, draga Doris, so kot križanka: malce navpično, še več vodoravno ...”

“Od kod ti te domislice, Karja? Tudi moj Leno jih ima rad. Včasih, kadar je pri volji, jih kar stresa iz rokava. Zna pa biti tudi prava tečnoba ...”

“Moški so vendar vsi po istem kopitu, Doris,” je pridala.

Iz čajnika je puhtelo po neki grenivki. Ali poparjenih koprivah. Zmeraj si je privoščila tetley brez sladkorja, čeprav je včasih potegnil na soliter.

“Pa vidva, Karja, dobro shajata?”

“Nič privatnega, Doris, zgolj posel. Si predstavljaš,” jo je kar zasukalo, “*big business*, kot on pravi, nas čaka. Iz Urugvaja bodo pripeljali rajnega regenta, ki da je nadomeščal mladoletnega kralja. V krsti seveda,” je pohitela, “želijo ga državniško pospraviti. Čeprav je menda bil na napačni strani, mu je današnja sodna oblast kar odpustila. Kratko malo, Doris,” je dvignila kazalec, “pometla pod preprogo. A za to kar plačajo, tudi z zlatom, in če hlastno poprimemo, se bomo izmazali iz rdečih števil,” je črtkala po mizici, po kateri je pršila preveč mokrotna svetloba.

“Meni pa niti besede o tem vajinem *big businessu*, Karja,” je vzdihnila.

Nekaj žensk, predvsem tistih, ki jim ni bilo mar za pričeske, je stikalo za dežniki, ki so se cedili na spužvast predpražnik, moški pa so se pilepili na točilno mizo.

“Popravi si vendar ovratnik, Doris,” jo je preglasila.

“Zato pa se ne morem rešiti onega palačinkarja,” je pomignila proti plešču, ki je, še preden je poklicala natakarka, poravnal tudi njun račun.

Kljub popoldanski bleščobi je mežikala stropna luč.

“Pustil sem jo prižgano, da mi koža laže diha, Karja,” je prebiral.

Prvič je nosil pregloboko odpeto srajco s kratkimi rokavi. Pa tudi očala je zamenjal: zdelo se ji je, da imajo le zatemnjena stekla kot njegov avtomobil. In da si je svojo slepoto zgolj namislil, kajti predvčerajšnjim, ko je zamenjala Gyula, je znal mesto več kot na pamet. Ves čas je sitnaril, da Gyula vozi po svoje, nalašč mimo gradbišč ali po obvozih ali celo v strnjejni koloni, zmeraj ima tudi spuščeno prvo šipo, skozi katero moli komolec. Konec koncev je avto tako mehak, da lahko vrtilj volan z malim prstom. Pa tudi senzorjev je več kot preveč: za bočno in vzvratno parkiranje, za nastavitev vzmetenja, tudi žarometi samodejno robijo ovinke. Kajti le gospod Jetrich si lahko privoščil takšno razkošje: pa ne le na račun bele palice, ki je ni nikoli uporabljal, bolj na rovaš svojih profesionalnih uslug, ki so segle vse do vrha vlade. Zato pa so mu tudi zaupali že pozabljenega regenta, zaradi katerega že nekaj dni brezglavo tekata naokoli. Kajti vrhuška se želi izkazati, zato niso prišla v poštev naročila po telefonu: več kot tisoč serviet z dvornim monogramom, okoli štiristo spominskih kavnih skodelic z regentovim portretom, posrebren jedilni pribor, kakršnega

hranijo v muzeju, nekaj sto zastav, nove livreje za strežno osebje, cel kup priložnostnih spominkov, od bronastih odlitkov regentovega poprsja do priložnostnih kovancev, ovojníc, razglednic in poštnih znamk, nekaj sto balonov v državniških barvah, nov kelih z gravuro nadškofjskega grba, cvetlični aranžma za dvorno kapelico, kjer bo začasno počival, kot tudi za banket, kjer naj bi tudi podelili zahvalne listine ter ga posmrtno odlikovali z redom za zasluge, čeprav so se v časnikih že razpisali, da si s tem država dela medvedjo uslugo, kajti rajniki regent je bil pustil narod na cedilu, ko ga je ta najbolj potreboval.

“A midva se na to poživžgava, kajne Karja?” je le odmahnil z roko.

“Bi raje kavo, Leno?”

Kaj kmalu je omamno zadišalo: do stropa se je napolnilo s posebno milino, ki jo je oboževal, obtipal je skodelico, jo za dobro ped dvignil, si v mislih predstavljal, da jo je Karja prav tako zajela s svojimi drobnimi členki in jo primaknila k – o tem je bil še najbolj prepričan – vse bolj čutnim ustnicam.

“Prvi primerki, Leno,” je dejala, ko je pretipal regentov portret na skodelici.

“Je to tvoja zamisel, Karja?”

Od predvčerajšnjim sta se tikala. Od takrat, ko je Gyula zakuhal, češ da so vse nalašč obesili na njegova ramena, da bo bržkone kmalu znorel, da se ne more zanesti niti na Karjo, ki da samo nekaj sanjari v gazdovem kabinetu, naročnike, ker da so sami mazači in mešetarji, ki jima bodo zlahka podtaknili cenene kitajske ponaredke, pa jemlje z levo roko.

“Že zdaj je prava norišnica, Karja, a kar smo si naložili ...”

Smrknila je kavo. Tudi njegove ustnice so se prilepile na rob skodelice, na bradi pa je ostala tanka rjava črta.

“Pregledati morava še druga naročila, Karja. Daj, prisedi bliže in izklopi čitalnik, skupaj bova laže ...”

Dišal je po izbrani brivski vodici. Spustil je dlan na njeno koleno, čutil, kako je rahlo zadrgetala, a je ni odvrnila.

“Še zmeraj si nisi, kajne, pobrila pazduh, Karja?”

“Zgolj zaradi najine speče radosti, Leno,” je mehko odrinila kavno skodelico, ne meneč se za vrata, ki so ostala za dobro ped odprta.

Na srečo je vse steklo kot dobro podmazan stroj, le Doris je vse pogosteje in seveda zmeraj ob nepravem času klicarila tako v pisarno kot na njegov mobilnik. A se ni nikoli prikazala, čeprav je skoraj zmeraj trdila, da je v bližini, ali pa je trdila, da je samo hotela slišati njegov glas.

“Kot da mi uhajata iz rok, Karja,” jo je poiskal. “In to obe. Na ušesa mi je prišlo, da tudi Doris in Gyula...”

Posmrkalo ga je. Tudi njo je že dober teden preganjala nenadna preganjavica, pomešana s strahom. Ne le zaradi nesrečnega regenta, zaradi katerega je moral zaposliti malo vojsko študentov in prostovoljcev, bolj zaradi tiščavosti pod prsnico, ki ni popustila niti med spanjem. Zbujala se je izpita in nejevoljna, tudi Leno se je vse pogosteje ježil, zato je potrkala le, kadar jo je poklical. Kar si je vedno znova želela, kot tudi, da bi se že med vrati kratko malo obrnila.

“Pregorel si, Leno,” ga je pogladila po laseh.

“Moral bi reči, pregorela sva, Karja ... Kot tudi Gyula. Saj mu ne zamermim, le Doris bi moral pustiti pri miru...”

“Kaj pa, Leno, če ni ona njega?”

“Zanjo bi dal roko v ogenj, Karja.”

“Kot tudi ona zate, Leno,” ga je poljubila na sence.

Tesno sta se prižela. In dihala drug mimo drugega. Le tu in tam sta se oplazila z ustnicami, snel si je bil očala, poljubila ga je na očesne jamice, dišala je po parfumu, ki ga je spominjal na noč, ki sta si jo prvič privoščila v bungalovu, na noč, v kateri se je nenehno obešalo vreščanje nočnega ptiča, ki ga ni mogla odgnati niti prižgana luč na verandi. Poleg vsega se je skoraj do jutra kopal v znoju, kar se mu ob Doris ni nikoli dogajalo, pa naj sta, kot je večkrat pomislil, še tako poletavala.

“Ali padala,” je pomrmral.

“Če ti je že za to,” je pridala in mu sedla na kolena ter zamižala za toliko, da se je slika za njegovim hrbtom zožila v širino reže na spuščeni roletii.

“**Vsak naj zloži** svoje padalo, kot sem vas učil,” je nekam brezvoljno ponavljal inštruktor padalstva, “potem pa jih odložite na kup. Ne označujte jih, vsak si bo oprtal, ko se vrne antonov, prvega, ki mu bo takrat na dosegu roke...”

Zlagala je kot likarica. Natančno je sledila inštruktorjevim navodilom ter veliki skici, ki jo je razgrnil po tleh. Pravzaprav je bila to njena ideja: do regentovega prihoda sta manjkala še dva dneva, le za nekaj uric bosta skočila na bližnji letalski miting, ki ga je obudilo pripravljalno društvo za regentovo vrnitev, na katerem si lahko vsakdo privoščii brezplačen skok s padalom. To je laže, kot skočiti z veje, je trobental inštruktor, vse gre samo po sebi, ko se boste približevali tлом, morate le pokrčiti noge, v zraku pa lahko z njimi prosto bingljate, vendar s tem ne boste niti za las ukrotili vetra, ki je danes še kar znosen. Še kar znosen, je ponovil za njim plešec, ki ni mogel skriti tresočih se rok, zaradi katerih je zvižjal padalo kot palačinko. Palačinkar, jo je spreletelo, ko je dvignil pogled, jebeni

palačinkar, ki nama je plačal pijačo, Leno pa mu je, kdo ve čemu, prijazno odzdravil. Jebeni palačnikar s podganjimi očmi, ki ji, ko se skloni, poželjivo bulji pod bluzo, jebeni palačinkar, ki ni z nikomer spregovoril niti besede, pa tudi predstavil se je, kot bi bil mutast.

Leno je brezkrvno posedal pod sončnikom. Srkal je limonado in kavo, veselil se je, da ju bodo speli skupaj, saj je imel s sabo izkaznico o opravljenem padalskem tečaju, in ju, kot pred leti njega, pahnili v globino, kjer bo šumelo od tišine, kjer bosta predana valovanju globin, nenadnim sunkom vetra ter navsezadnje težnosti in gravitacijskemu pospešku, na katerega je bilo prvič obsojeno Newtonovo jabolko.

Spela sta se kot strigi. Inštruktor je lastnoročno preveril zaponke in jermene, antonov, ki so mu na rep nalepili regentovo krono, je čemel kot kobilica, pomagala mu je najti stopnice, sedla sta nasproti palačinkarja, ki se je razkoračil in se delal mrtvo hladnega. Leno si je še tesneje zapel čelado, tudi Karjo je potrkal po njej, kot da gre za star padalski pozdrav, poiskala je njegovo roko, z nogami pa se uprla ob tla, kajti antonov je začel nerodno poplesovati po travnati pisti.

“Dobro, da si nisi pobrila pazduh, Karja,” se je nagnil k njej. “Nisem praznoveren, a vseeno prinaša ...”

“Več kot spečo radost, Leno,” mu je skoraj kriče odvrnila, medtem ko je zapiskala sirena in začela utripati rdeča luč.

Inštruktor se je kot hrošč postavil med vrata, skozi katera je neznansko zapihalo, palačinkar je bil pred njima, padel je kot klobasa, nekajkrat ga je zasukalo, čez nekaj sekund pa ga sunkovito prhnilo kvišku.

“Hitro, golobčka,” ju je dobesedno pahnil v praznino.

Ničesar ni bilo. Niti kriknila ni. Tudi njiju je povrtelo, pravzaprav zasvedralo, pajac se jima je prilepil na hrbta, postajala sta vse težja, kar zmanjkovalo ju je, štela sta do dvanajst in potegnili vrstico, kot je naročil inštruktor, nad njima je predel antonov, delal je počasne in vse bolj potegnjene kroge, dokler ga niso pogoltnili oblaki.

“Kaj vidiš, Karja?” je zavpil.

“Krilo angela,” je bilo zadnje, preden ju je nenadna sila butnila kvišku, kot da ju imata na cirkuški vrstici Gyula in Doris, ki se pravkar porivata na zadnjem sedežu kangooja, za hipec sta izgubila zavest, zatem pa ju je ognila slepota, ki je vse bolj prekipevala in postajala širša kot reže dvignjene rolete ter neskončnejša kot gladina reke, ki se je pod njima razpirala v srepeče zrcalo, ki se bo zdaj, zdaj podalo. A le za toliko, da bo čez tri dni, ko bodo regentove kosti še počivale v dvorni kapeli, pod jezom pretočnega jezera izpljunila dvoje trupel, dvoje voščenih obrazov, po katerih se je še razlivala, kot je pripomnil palačinkar, ki je službeno pripeljal mrliškega oglednika, prava speča radost.